

[Waldorff]

ningstrusler, og det vil formentlig have sin virkning. Ud fra vores erfaringer med socialdemokratiet og regeringen regner vi realistisk med, at man kapitulerer på et tidspunkt.

Jeg vil godt sige, at jeg mener også, at de radikale har en nøgleposition i denne sag. Man kan anstændigvis ikke på samme tid kritisere regeringens lovudkast for ikke at være godt nok med hensyn til den energipolitiske styring og så samtidig fastholde, at man vil have en forhandlingsløsning. Man må vide efterhånden, at A. P. Møller ikke er interesseret i at gå ind på hverken lovudkastet, som det ligger nu, eller udspillet fra februar. Man vil have langt videregående indrømmelser fra regeringen, fra staten. Så kan man ikke fastholde fra radikal side, at man samtidig vil have en forhandlingsløsning og en skærpelse af de udspil, som regeringen er kommet med. Jeg synes ikke, det går, og jeg mener, man må stille et rimeligt krav til de radikale om, at de fastholder de energipolitiske synsvinkler, som de faktisk har lagt frem på dette. Der er en oplagt mulighed for, at det ellers begynder at skride. Vi kender den socialdemokratiske regerings tradition for at bruge de radikale som undskyldning, hver gang man skal løbe fra ting, som man ellers har stået fast på.

Poul H. Møller (KrF):

Som bekendt havde vi her i folketinget den 23. oktober sidste år en debat om Nordsoelien og -gassen i relation til A. P. Møllers eneretsbevilling, og herunder blev der, måske for første gang, omtalt en eventuel ekspropriation. På dette tidspunkt havde forhandlingerne mellem regeringen og A. P. Møller stået på i omkring 8 måneder, og kun meget lidt var sivet ud herom. Vi havde således heller ikke i det energipolitiske udvalg kunnet få oplysninger om, hvor langt man var fremme i genforhandlingerne, idet der ved enhver forespørgsel herom fortsat blev svaret, at det nok tjente sagen bedst, at forhandlingerne fortsat kunne holdes inden for de vægge, hvor de pågik.

Ved debatten sidst i oktober sidste år oplyste energiministeren dog, at det var regeringens krav om arealafgivelserne, der i særlig grad var genstand for forhandlinger. Som vi alle ved, blev disse forhandlinger afbrudt i december måned sidste år. Begge parter be-

skylder hinanden for at have forårsaget et forhandlingssammenbrud, men ud fra det bagefter oplyste synes det klart, at regeringen nok må bære den største part af skylden, bl. a. ud fra, at det tilsyneladende var A. P. Møller, der havde måttet give de store indrømmelser, mens det havde knebet lidt mere med disse fra den anden side.

Man kan f. eks. undre sig over, at det meget vigtige spørgsmål om arealafgivelserne ikke kunne løses, da man jo da var blevet enige om en arealafgivelse af hovedområdet Nord på 80 pct. op til 1985; og de næste 10 pct., altså i alt 90 pct.s afgivelse, var man meget tæt ved. Så synes man, det er mærkeligt, såfremt dette var det væsentlige spørgsmål og så lidt skilte parterne, at man ikke kunne komme til en forhandlingsløsning på dette område.

Her skal dog trods alt stadig erindres om, at det er DUC, der har fået en eneretsbevilling til år 2012, en bevilling, som blev genforhandlet med den daværende regering i 1976, og allerede dengang kom DUC med meget store indrømmelser, også på området vedrørende arealafgivelserne.

Nu har DUC strakt sig yderligere langt, så det næsten får karakter af ensidighed. Hvad angår spørgsmålet om en olierørledning, så har DUC også her vist sig overordentlig forhandlingsvillig, idet man fra et tilbud om selv helt at bekoste anlægget tilbød en fifty-fifty-part, og endelig var man villig til helt at overgive dette til staten. Der skal også her erindres om, at A. P. Møller hele tiden har fastslået, at anlægget af en olierørledning ville blive dyrere end overførslen af olien via tankskibe. Staten har kategorisk afvist dette, idet man har påstået, at der, først og fremmest på grund af det skiftende vejrlig, ville være alt for mange dage, hvor overførslen fra platformstankene til tankskibene ikke kunne lade sig gøre.

De norske erfaringer fra Statfjord viser imidlertid, at der kun har været tale om en årlig spildtid dér på 2-3 pct., altså højest omkring 10 dage om året, hvor overførslen helt eller delvis måtte standses, idet man fra Statfjordfeltet har kunnet pumpe olie fra platformstanke over til tankskibe, endskønt der var 10-12 m høje bølger. Da DUC råder over fuldt tilstrækkelig tankskibskapacitet, kunne her nok have været et alternativ, som